

Kapitola č. 27: Sám

„A už je to tady zase!“ zasupěla Lara, jak se hnali chodbou pryč. „Zas na útěku, pořád na útěku, furt, ale absolutně furt NA ÚTĚKU!!!“ Poslední slova už zaječela, když se skrčila, sklouzla po koberci a zakončila celý pohyb působivým saltem, aby se vyhnula kulkám.

„Stěžuješ si?!“ zařval Kurtis, když pomocí telekineze odrazil dávku střel, co by mu jinak udělala z lebky ementál. Ani nečekal na odpověď a mávl na archeoložku. „Běž, dělej!“

Lara spolkla kousavou odpověď, co se jí drala na jazyk pokaždé, když jí někdo něco rozkázal, a prosvištěla kolem něj do hlavní haly. Lovec démonů tam skočil za ní a vyslal další telekinetickou vlnu, tak silnou, že roztříštila kus stropu v místě, kde byli před pár sekundami. Ozvalo se ohlušující rachocení a chodba zmizela pod nánosem omítky a cihel.

„Přůůůj!“ odplivla si Lara, když jí vlétl do úst a nosu prach. „Ale drahoušku, copak by ti na to řekla komise o znečišťování ovzduší?“ mrkla směrem ke kuckajícímu modrookému muži.

„Neřekla...“ dostal ze sebe přes záchvat kašle. „...střílela by.“

„Aha, tak na to se těším,“ usmála se, ale pod vrstvou prachu to vypadalo spíš jako nepřírozený úšklebek. A ten stejně za pár sekund opadl. „Co myslíš...“ vypravila ze sebe tiše, „co je s Anne?“

Před deseti minutami v Karlově knihovně

„Aha!“

Lara a Anne okamžitě přispintovaly ke Kurtisovi, který vítězoslavně držel v ruce tenký sešit.

„Co je to tentokrát, pane Trente?“ pozvedla Croftová obočí. „Konečně už něco užitečného? Že by tě začalo nudit tady jen stát, čučet a konečně jsi zavřil pilinami?“

„Víš, opakovaný vtip není vtipem, drahá Laro.“

„Ano, ale opakování léty ověřených faktů je matka moudrosti.“

„Matka moudrosti? To je zvláštní, matku znáš, ale dceru ne.“

„Ale alééé, že by někdo mluvil z vlastní zkušenosti?“

„Ta dcera bude pravděpodobně má sestra, abys věděla, podle mých psychických schopností!“

„Bude tvá sestra, ale leda za toho předpokladu, že geniální talent rodičů mohl zdědit jen jeden ze sourozenců. A to zajisté...“

„...byl syn!“ řekl Kurtis přesně v ten moment, kdy se od Anne ozvalo „...byla dcera!“

„Dvě na jednoho, vyhrály jsme!“ nastavila Lara Anne ruku pro vítězné plácnutí.

„Feminismus vládne světem,“ povzdechl si Kurtis. „V poslední době je opravdu výhodnější být žena.“

„Tak hele!“ vyštěkla Carterová, „Víš ty vůbec, co to znamená, být ženská?! Diskriminace v zaměstnání, spousta otců chce radši syna než dceru, sukně a podpatky, což musel stopro vymyslet chlap, všechna ta společenská pravidla o slabším pohlaví-“

„...to asi ten autor výrazu Něžné nebo Slabší pohlaví neznal vás dvě,“ zamumlal Kurtis, ale Anne se jím nenechala vyrušit.

„...horší podmínky celkově, když si ženská řekne, že se bude zajímat o zbraně a podobně, tak si řeknou ostatní, že je šiblá, těhotenství, mateřské dovolené a to nemluvím o-“

„Ne, dobrý, o tom fakt nemluv!“ ut'al ji už konečně Kurtis. „Nemluv o ničem, nenaznačuj nic, nemyslí, nedýchej, nežij a prosím, poslouchej!“

Lara celou dobu jen přihlížela s koutky lehce povytaženými do úsměvu. „Jak malé nároky to máš...“

„Ano, jsem nebyvale skromný zástupce ničemného mužského pokolení. Takže...“ listoval knihou, „tady se říká něco o tom všem, co jsme hledali...prakticky...jsme dost v háji, abych to řekl takhle. O zničení medailonu tu není řečeno nic.“

„Aha. A máš nějakou omluvu pro svou existenci, která momentálně ztratila na hodnotě ze...hmm...sta procent?“ štěkla podrážděně Anne.

Usmál se na ni. „Drobnou, mrtvolko. Hele!“ strčil jí knihu pod nos.

„Heeee...pčíííík!“

Lařiny zornice opět putovaly směrem ke stropu v příznačném gestu tvá-intelligence-má-pravděpodobně-strach-z-výšek-čili-se-drží-při-zemi. Pak se ale začetla do textu, co jim podstrčil Kurtis pod nos. Byl psaný tenkým, uhlazeným písmem a byla tam podtrhaná různá slova. Rychle přelétávala zrakem zvýrazněné části.

„Možnost omezit sílu strážce...energetické výboje...zelené barvy...“ nervózně polkla a přečetla poslední slovo „...Nephilim.“

„To znamená, že jediný, kdo má možnost Ghereu zabít, je Karel.“

„Ano, přesně tak.“ ozval se za nimi další hlas. Joachim Karel se na ně ledově usmál a z ruky mu vyšlehl zelený plamen. „Takže již chápete, proč tu jste. Pro co vás potřebuji...“

Vzpomínka se rozplynula a zanechala je samotné, bezmocně se opírající o zábradlí haly. Ještě její poslední dozvuky – záblesky, jak Anne skočila po Karlovi, křičela, ať běží, slyšeli za sebou její kroky...a ty pak ustaly, náhle a nečekaně.

Beznadějně se na sebe podívali. Kurtis pak viděl, jak se Laře rozšířily úlekem oči...

...a pak se ozval výbuch a celý zával odletěl a srazil oba dobrodruhy na zem, zčásti je zasypal. Lovci démonů se před očima míhaly jiskřičky, jedna po druhé pohasínaly... a pak?

Tma.

Když se probрал, byl sám. Lara v místnosti nebyla, na jednom místě byly trosky porušené a vedly od nich dvě prašné stopy, jak někdo něco...

„Někoho,“ opravil se,

...někoho vlekl pryč.

Do sklepení.

Kurtis zaťal pěsti, odhodil ze sebe kusy závalu a i přes obrovskou bolest celého těla a hlavy se zvedl. Vzal Boran-X, nabil ji a zkontroloval, kolik zásobníků u sebe ještě má. Teď už nezáleželo na tom, že neměl žádný pevný plán, žádné informace. Ten bastard měl Laru. Měl Anne. A na co by mu bylo, utéct? Před očima se mu míhaly tváře. Jeho otec, matka, celá rodina. Celá rodina, co položila život za tuhle válku. A on jí nevzdá.

„Poslední vystoupení, kámo,“ uchechtl se a vydal se do míst, kde věděl, že musí být obětní sál.

A Gherea.